

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 564/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 15493/2013 – sp. zn. Rvp 15534/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 NcC 177/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 170/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 164/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 161/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 169/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 166/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 173/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 172/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 167/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 183/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 175/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 182/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 167/2013 z 12. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 178/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 176/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 184/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 167/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 165/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 6 NcC 164/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 207/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 220/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 212/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 210/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 209/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 205/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 6 NcC 173/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 171/2013 zo 7.

marca 2013, sp. zn. 9 NcC 219/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 168/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 201/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 204/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 201/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 6 NcC 222/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 6 NcC 220/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 211/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 213/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 169/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 174/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 198/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 200/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 197/2013 z 18. februára 2013 a sp. zn. 7 NcC 196/2013 z 21. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 15493/2013 – sp. zn. Rvp 15534/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 15493/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 9. mája 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 NcC 177/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 170/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 164/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 161/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 169/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 166/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 173/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 5

NcC 172/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 167/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 183/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 175/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 182/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 167/2013 z 12. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 178/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 176/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 184/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 167/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 165/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 6 NcC 164/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 207/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 220/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 212/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 210/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 209/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 205/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 6 NcC 173/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 171/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 9 NcC 219/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 168/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 201/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 204/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 5 NcC 201/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 6 NcC 222/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 6 NcC 220/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 211/2013 z 18. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 213/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 169/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. 5 NcC 174/2013 zo 7. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 198/2013 z 21. februára 2013, sp. zn. 9 NcC 200/2013 z 19. februára 2013, sp. zn. 7 NcC 197/2013 z 18. februára 2013 a sp. zn. 7 NcC 196/2013 z 21. februára 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) a im predchádzajúcim postupom.

II.A

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.B

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.C

6. Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 15493/2013 – sp. zn. Rvp 15534/2013 týkajúcich sa napadnutých rozhodnutí krajského

súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

7. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnú problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov (bod 1) a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. ÚS 311/2013 z 29. mája 2013, I. ÚS 355/2013 z 5. júna 2013...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už

notorieta, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

9. V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013